

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבת הלווי' זצוק"ל

◆ משיחורניו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

מתיקות השליחים והמלאכים

"במדבר... תפקדו אתם לצבאתם", פיוצא בלשון צבאתם שנגאמר בפרשתנו על עם ישראל, נקראו המלאכים צבא השמים, ובתפלה אנו אומרים 'וצר משרתיו ואשר משרתיו', ובפסוק הפנה להודות לה' על המלאכים שברא כדי לקיים את שליחותו להטיב לנו.

ובנוסף יש לבאר זאת בהקדם למה שהגמרא (ב"ב א) אומרת, 'אדם דאית ליה מזלא ופרש רשי' שיש לו דעת לשמר את גופו' ובמקום אחר (שבת 22) פרש רשי" מזלא - מלאך שלו ומליץ עליו, ולכאורה הדברים נראים פסוּתרים זה את זה.

אלא יש לבאר, שאלו ואלו דברי אלקים חיים, שמלבד המלאכים שה' ברא בצבא השמים ונשלחים אלינו מאת ה' לשרתנו, גם כל מחשבה שיש לאדם נקראת מלאך, שה' שולח לאדם את הדעת והשכל הטוב הזה למחוץ למלאך משמים להזהר על ידו מנזקים.

מחשבה של מלאך

ואם כן, כשאומרים 'וצר משרתים, אנו משבחים את ה' גם על כך שנותן לנו מחשבות טובות, שקל מחשבה היא מלאך מאת ה', ולא עוד אלא ששל ידה נברא מלאך, כמו שכתב המהרש"א (מפ"ח א) שמפול מחשבה, דבור או מעשה של האדם נבראים מלאכים, ועל כך שנינו 'מצוה גוררת מצוה', שפאשר ה' שולח לאדם בלב מלאך של רצון לעשות מעשה טוב, אזי אם האדם משתמש בכח בחירתו לאמץ את הרצון הטוב הזה, נברא לו מהרצון הטוב הזה מלאך נוסף שמסייע לו לעשות בפועל את המעשה הטוב.

ולפי זה יתבאר הפסוק: "יפל מצדך אלך וירבה מימינה... כי מלאכיו יצוה לך", שה' מביא לאדם מלאכים של דעת ושכל שעל ידם הוא נשמר בדרך, ועוד שה' מביא לאדם מלאכים של מחשבות טובות שמהם נבראים מלאכים לשמרו בדרך.

מי הטעים לי את האבטיח?

ועל כן, מלאך הוא מלשון מלאך, פי מלאך הנינו גם מה שה' ממלא את האדם ברצונות ובמחשבות

טובים, ומלאך הוא גם אותיות 'מלאך', משום שגם במאכלים עצמם ה' בורא מלאכים - שליחים מאת ה' לרפא את האדם, הלא הם הויטמינים הטובים שמקריאים את האדם, וכמו שאמרו חז"ל, אין לה כל עשב ועשב שאין עליו מלאך שמפכה בו ואומר לו גדל, הרי שבפעמים ובמאכלים מערב כח המלאכים.

ויש להתבונן, שבפעם הקב"ה יכל לברא את האדם חזק, באופן שלא יצטרך כלל לעזרת המלאכים, וכמו כן ה' יכל לברא את האדם באופן שיתקנה ללא צורך באכילת שום מאכלים, אלא שהקב"ה הטביע בבריאת האדם שהוא כן יצטרך לאכל כפה פעמים בכל יום, כדי

שעל ידי המלאכים הוא יראה את חסדי ה' הגדולים שה' עושה עמו, שדאג להכין לו פשדה מלפפון, תפוח עץ, אבטיח ושאר פרות וירקות מיחידים ומשפחים כאלו והכל כדי לשמח אותו ולהברות את גופו, ובאותה סבה ה' בורא מלאכים בשבילנו, כדי שיראה את חסדי ה' שיוצר מלאכים ושולחם לשרתנו במתנת חנם.

ברכה גם על הלא נראה

יד' ונברך דוד" נאמר: "ואתה מחיה את כלם", וממשוף הפסוק ומבאר באיזו דרך ה' מחיה את כלם, על ידי 'וצבא השמים לה משתחווים', על ידי המלאכים צבא השמים שה' שולחם להטיב לבריות ולהחיותם בבריאת ריאות ומלאכים טובים עבדים.

ומפניו שיש הבדל בין המלאכים למלאכים, שאת המלאכים אינו רואים בעינינו כמו את המלאכים, לכן תקנו לנו חז"ל לברך בכל יום בברכות קריאת שמע ברכה ארפה על המלאכים, כמו שהתורה צוה אותנו לברך על המלאכים ברכת המזון, ובזמן שאנו מודים על המלאכים שמשרתים אותנו, ראי לכן לבקש מה' שישלח גם את מלאך גבריאל להלחם ברשעים אויבי ה', שפלאך גבריאל ממנה לסכל את עצתם ולבלבל את מחשבותיהם.

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

מפלת בבית ולא בבריאות

אני גר בבנין בעל שלש קומות, קומת הפרקע היא דירה שיש בה שתי קומות ומשקרת לבחורי ישיבה, ומעל דירה זו היא הדירה שאני גר בה בשכירות.

לאחרונה היתה לי הצעה מפתה מאד לעבר לגור בבנין חדש בשכונה מרוחקת, אך ברגע האחרון בטלתי את התכנית, מפני שיש לי חברות שאני מתענג ללמד את, מפני שעסק התורה שלו מלמד במידות הטובות וביראת שמים גדולה, ולאחרונה קבעתי את שנינו נגיע בכל יום בדיק בזמן, ועל כל אחר, אפילו של דקה אחת, עלינו לשלם קנס של חמשים שקלים, ולכן העדפתי לגור בדירה זו שהיא קרובה יותר לכולל.

בחדש האחרון הגיע בעל בית חדש לדירת הקומותים של הבחורים, והוא החליט לחפור בחצר הבנין בכדי לבנות שם יחידת דיור נוספת.

בערב שבת שעברה (פרשת בחקותי), כאשר הפועלים היו באמצע חפירות, אני שלחתי את שני בני להסתפר בביתו של חבר ועסקתי בביתי בהכנות לשבת קדש. לפתע שמענו קול רעש גדול שגורם זעזוע לבנין, מיד דרתי לראות מהו הרעש הגדול, ואחזה אותי בהלה גדולה...

אני שומע את אחד הבחורים המתגוררים בדירת הקומותים כשהוא צועק: 'אוי אוי אני סכנה, הצילי!!! נוכחתי לראות שהחפירה בחצר גרמה למפלת של כל רצפת המטבח בדירה שלהם, ובאותה שעה אותו בחור עמד במטבח ונטל את ידיו בכיור ומפניו שהקרקע נשמטה מתחת רגליו, אני ברגע ראיתי אותו תופס את השיש של המטבח ומתחנן שיצילו אותו שלא יפול מטה.

הבור שנפער הוא בעמק של שלשה מטרים והסכנה לפול לשם היתה נוראה, בפרט שנוצרו שם מהנפילה רסיסים רבים וחדים. מאד שעלולים לחתך ולפצע קשות רח"ל. כעת רציני מאד לצרר לבחור, אך לא ידעתי

« המשך המעשה בעמוד ד'

כמאמרם (ב"מ טו), אין הפרכה מצויה בביתו של אדם אלא בזכות אשתו.

ואמרו תז"ל (שפת קיט), שני מלאכים מלוים לו לאדם בערב שבת מבית הכנסת לביתו, ואנו מקבלים את פניהם באמירת **"שלום עליכם"** בהפרת הטוב על כך שעל ידם אנו מבינים את גדלת חסדי ה' עלינו ששולח לנו שליחים רבים, כמוהם, ושליחים אחרים שהם פשוט ודם להטיב לנו.

ואכן, אחרי שלמדנו מהם להעריך גם את השליחים הבשר ודם, בני שולחים אותם מביטנו באמירת **"צאתכם לשלום"** ואומרים **"אשת חיל"** כשבח לאמא ולאשה שהיא השליחה הגדולה מאת ה' המיטיבה ביותר לאדם. וכשאנו מתנהגים כך ומפירים טובה לאמא ולאשה, הקב"ה מצוה על המלאכים שיצאו החוצה, שיהיה צאתם לשלום - לשמור על שלומנו ולהגן עלינו מקל פגע ומזחית.

צבאות של כבוד ה'

ואפשר לפרש זאת גם בפסוק שהמלאכים בעצמם אומרים: **"קדושי... ה' צבאות"**, צבאות' הם צבאות המלאכים המקדשים את שם ה' בעשותם את שליחותם מאתו יתברך בגאמנות. **"מלא כל הארץ כבודו"**, בארץ ה' נמלא גם שליחים רבים שהם פשוט ודם, שפשהם עושים רצונו של מקום וימלאים את שליחותם בעולם בגאמנות.

ענג שאין כדגמתו

'כלם אהובים', יש לפרש שזה מדבר גם על הצדיקים, כמובא במדרש על הפסוק: **"וישלח מלאך ויצאנו ממצרים"** - זה משה (במ"ה טו א), פי מעלת הצדיקים גדולה ממעלת מלאכי השרת (סנהדרין גג). ודבר זה יתגלה ביתר שאת בעולם הבא לאחר פטירתם של הצדיקים, פי גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם (חילן ע"י).

ושם, בעולם הבא, הצדיקים מתענגים ענג גדול אפילו יותר מקל ענג רוחני שיש בעולם הזה וכל שכן מקל ענג גשמי, שהרי ענג גשמי אינו אלא ענג זמני שחולף בין רגע, כמו שראים בחוש שגם אם אדם משתוקק מאד לענג גשמי כל שהוא, הרי שפעבור מעט זמן שבו הוא מתענג מאותו תענוג - התענוג הזה אבד ונמאס בעינו ואין תענוג בעולם הזה כתענוג עסק התורה וקיום המצוות מתוך אהבת ה' ומדות טובות, אבל בעולם הבא יהיה לצדיקים ענג גדול יותר מקל מה שהאדם מסגל להתענג אפילו ברוחניות גזה העולם.

רפאות המלאכים

ולאחר מכן אנו אומרים **'בורא רפאות'**, בכך מודים לה' על הרפאות שהוא נותן לאדם דרך מלאכיו ושליחיו, כמו האשה שמרפאה את האדם מיצריו ומצילתו מן החטא, וכו' על האשה נאמר **'מזמיח ושיעות'**, שעל ידי האשה צומחות לאדם שיעות גדולות, לדיים והצלחות רבות בכל עניונו.

תכלית נוספת יש במלאכים, והיא להיות לנו לדגמא של זכות וקדושה שבשדל להדמות לה, פי ברור הדבר שהקב"ה אינו נצרך לעזרת המלאכים וכמו שפצינו שהקב"ה אומר שאינו נצרך לעזרת אף ברך, כמו שפצינו: **"אם ארעב לא אמר לה פי לי תבלי ומלאה"**, אלא בודאי תכלית ברירת המלאכים אינה אלא לצרף בני האדם שישרתו אותם והעקר הוא כדי לתת לבני האדם דגמא למעלות רמות.

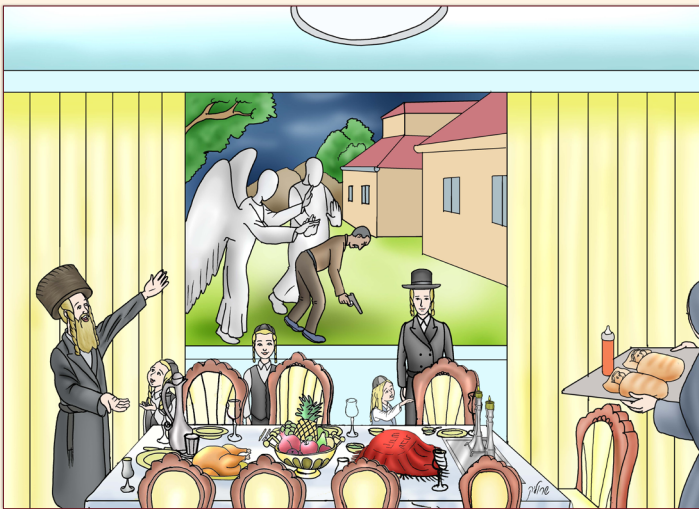
פי המלאכים נוצרו כפשהם קדושים ושלמים ללא שום חסרון, ואנו שיש לנו בחירה ונסיון ללכת אחר הבלי עולם הזה, לכן עלינו להתבונן בקדשותם ובשלמותם של המלאכים ולבוא מקף לידי רצונות וסופים גדולים להיות גם אנו קדושים ושלמים.

דום לפני ה'

ובברכת יוצר אור אנו משבחים את ה' יוצר משרתים על כך שהוא שולח לכל אדם מלאכים משרתים, וגם שבווא לאדם בני אדם שמשרתים אותו שגם הם שליחי ה', שכן מיום שפדם נולד, יש לו שני משרתים והם אביו ואמו וכאשר אדם נושא אשה, אשתו משרתת אותו.

'ואשר משרתי קלם עומדים ברום עולם', יש לדיק בלשון 'כלם עומדים ברום עולם', שכלפי הקב"ה הם 'עומדים' דוממים, פי הקב"ה אינו נצרך לעזרתם, אלא הוא לבדו פועל ועושה את הכל, פי לו הכח והממשלה ואינו נצרך לעזרת שום ברך.

מתיקות המלאכים שלך

מה ראה האבא לשבח את אשתו על שמשרתת את הבית בזמן כזה שתייהם עמדם בסכנה?

על כך במאמר: 'מתיקות הלקח מהמלאכים'.

בציר שבכותרת הגליון: האבא הגון ושבע ימים יושב בשדה שלו המלא בעצי פרי וכו' התלמיד חכם ירא ה' עומד לפניו ומשמחו בשירה לה' על חסד המלאכים שה' שולח בכל עת לשדה זה.

מנין לבן שה' שולח מלאכים לשדה של אביו?

על כך במאמר: 'מתיקות השליחים והמלאכים'.

בציר שלפנינו: בבית משפחת כהן האמא מגישה לשלחן השבת שתי חלות שאפתה בצורת ילדים כהודאה וכתפלה על ילדיה שיהיו מאירים בתורה. במדות טובות ובאהבת ה', והיא דואגת גם להביא בבוקר לבן הקטן. בחץ מתקרב רוצח במסרה להזיק למשפחה וקרה זו, ושני המלאכים המלוים את האדם בליל שבת הודפים אותו לאחור והאקדח נשטט מייד.

האבא קלא בהתפעלות ממתנת ה' ששלח מלאכים להצילם, ובגדו השניה הוא מורה בהתפעלות על אשתו שמשרתת את הבית.

הם 'ממלאים בך את כל הארץ בכבודו' יתברך ומקדשים שם שמים.

המורה מהאמור, ששפאנו מברכים את ברפת יוצר אור, יש לבנו להודות לה' על שלשה סוגי

הכל לטובה או הכל טובה?

בתר עניא אולא עניותא

וכאשר אדם לא מעונין לראות את הטוב ולהודות על כך לה', אלא הוא בוחר להביט על המתרחש עמו כרעות חלילה ולבו מתמלא בטרונאי, אזי הקב"ה מסובב שבאמת יבואו עליו רעות ח"ו, פי' יבדורף שפאדם וזכה לילוף מזליכים אותו, וכיון שהוא בחר לראות רק את הרע, ה' מסובב שבאמת יהיו לו צרות ורעות רח"ל, כדי שלא תהיה לו 'בכיה לחנם', ויממשל לאבא שפשוואה את בנו בוכה לחנם, הוא לזכר לו את מבקשו, כדי שבכיו לא יהיה לחנם, וכמו שמצינו בזמן המרגלים במדבר, שבעקב פאדם פאךרץ רעה, נגודה בכיה לדורות באותו יום (תענית טו).

ועל דוד מלכנו נאמר: 'יהי דוד לכל דרכו משפיל וה' עמו', אבל כשנתבונן בנביא אודות קורות העתים של דוד מלכנו, נבחין שדוד לא היה נחשב למצליח ולהפך, כל חייו הוא היה נדדף מביית ומוחוץ על ידי אויביו וגם על ידי אנשיו כיוצא בשר צבאו ואחיתפל יעצו, ובעיני רבים מקני דורו הוא היה נראה כאדם 'לא יצלח', ואם כן, כמה התקיים בו "לכל דרכו משפיל וה' עמו"?

כדאי הוא גם בשעת הדחק

אלא ש'יהי דוד לכל דרכו משפיל' פרושו, שדוד השפיל להבין שמה שהוא היה נראה כ'לא מצליח', זוהי הצלחתו הגדולה, כי על ידי השפלות הוא שגני האדם לא העריכו אותו, זכה ל'וה' עמו', שה' שכן סמוך אליו, כמאמרם (סוטה ה), 'כל אדם שיש בו גסות הרוח, אמר הקב"ה אין אני והוא יכולים לדור בעולם, ואלו הענינתן הוא שפיל ושבור לב כחולה, שעליו אמרו חז"ל (שבת ב) ששכינה שונתת מראשותיו של חולה, נמצא, שפמני השפלות של דוד, זכה שה' היה עמו.

ודוד מלכנו מחיב את כל מי שאינו מצליח, שאם דוד, שעבר מסככות נוראות של סוירים ורדיפות, התבונן בטוב עיניו על גם בעתות הקשים והמרים שעבר, עד כדי שהכריז: 'הודו לה' כי טוב', כל שכן שכל אדם שנדמה לו שאינו מצליח, שעליו לחפש את הטובות הרבות שבנדאי יש לו, הן בכך שאינו סובל יותר מכפי סבלו והן בטובות שיש לו כמו בריאות הגוף והנפש, כל אהד לפי ענינו, ויודה לה', ויבא הוא פח ההודאה לה' לפחות בשעת הדחק.

דוד מלכנו היה הראשון שעסק כל ימיו בהודאה גדולה ועצומה לה', גם בעת הקשים שהיו לו, כמו שבמקראים חז"ל (ברכות ז) ומוכח בתהלים שגם שפאבשולום בנו רדפו, מצא את הטוב שבה ויודה לה' על החסד שעל כל פנים בנו רודפו ולא עבד או ממזר רודפו.

וכן מוצאים פעמים רבות שהוא אומר מזמור לפני ה' גם על הצרות, כמו במזמור סג שאומר: 'מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה... צמאה לה נפשי', הרי שגם בעת צמאוו הגדול, אמר את תפלותיו בדרך של שירה ומזמור לה'.

ודוד הוא זה שדבר על הודאה לה' בכל מיני לשונות ולמנדו להודות לה' ללא הרף, על החסדים שהוא יתברך מרעיף עלינו ללא הרף.

להודות בכל מצב

ויש להתבונן בפסוק שחידש דוד ואמר: 'הודו לה' כי טוב', שמשמע לכאורה שרק כאשר טוב לאדם, עליו להודות לה', וקשה, הרי דוד הודה לה' גם בעת הקשים וכן ראוי לנהג, כמו שאמרו חז"ל (ברכות נד): 'תב אדם לברו על הרעע קשם שמברך על הטובה'?

אלא שבכך דוד מלכנו בא ללמדנו, שבאמת תמיד טוב לאדם, וכשנדמה לו שרע לו, רב פעמים אין זה אלא מחמת העין רעה' שלו, שפמטעה אותו לחשב שחסר לו טובות פאלו שרואה אצל חבריו, ולכאורה אין לו אותן, ומכך הוא טועה לחשב שכביכול אין לו על מה להודות לה'.

ועל כך מודעת דוד מלכנו ואומר: 'הודו לה' כי טוב', פלומר, שקחו עינים וראו כי טוב, שה' עושה רק טוב ובמקום להראש שרע לה ולומר 'אני מאמין שחל לטובה' ולהראש שאתה מצדיק עליה את דין שמים הקשה, פקח את עיני שכלך והבו ש'חל טובה' ותודה לה' בכל לבך.

וכמו שפארש רבי מנחם מנדל משקלוב זצ"ל, שדוד מלכנו אומר כלפי דואג שרה מתבודד בעבודת ה' (מצודת דוד שמואלא כא ח): 'מה תתהלל ברעה הגבור' - מודיע אתה דואג מהלל את ה' על הרעות ואתה מתלבש בגבורה של אמונה להאמין שכל הרעות הן לטובה? הלא "חסד אל כל היום" - עליה לפקח את עיניך ולגלות שה' עושה רק טוב מלכתחלה, ולא לראות חסרונות בהנהגת ה' עמו?

עצות מתוקות

גם מהבהמות ומהעופות יש לנו ללמוד לקחים לעבודת ה', כמו שכתוב: "מלכנו מבהמות ארץ וגיעוף השמים יחכמנו". וחזק מתוק יש לנו מהחיות, שפפעמים מתעוררת באדם עצבות ומריות ואובד לו החשק בעבודת ה' ועליו לדעת שהידידה היא לצד העליה, שמשמים וזים להעלותו למעלה נשגבה יותר והנהגת ה' היא שלפני האור יש חשק, כמו שבפיראיה היום מתחיל בערב החשק ולאחר מכן בא היום המואר (תדבר חר"ל בשפת עז).

ואת הדבר הזה אפשר לראות בחיות, שלפני שהן מונקות לגבה, הן מוכספות מעט את גופן ומיד לאחר מכן הן מניפות את עצמן לפסקה הגבוהה שאליה הן מבקשות להגיע, ללמדנו שקדם העליה ישנה ידידה, ואם האדם מחזיק עצמו חזק בזמן הידידה, ראה בעליה נשגבה שלא הפיר עד עתה.

מתקוות שיחי

רבונו של עולם, זכנו להפיר אותך בין בירידה בין בעליה, וכאשר לפני מחשבו בעצבות ומריות חלילה, נוכה להתאמץ לזכר את הטוב שגמלת עמנו בימים המאירים שהיו לנו, ולא נתפכח לטוב שגמלת עמנו, ולא נהיה כפוי טובה, רק נכיר לה טובה ונודה לה גם בצר לנו, ואתה ברחמך תאיר עלינו את אורך ותוציאנו מאפלה לאור גדול, אמן סלה.

מתקוות ההלל לראש חדש

ובאמירת ההלל לראש חדש וג'מים טובים, אנו מופלים לומר: 'הודו לה' כי טוב', ללמדנו ש'צלה', ששפאדם מחכים למצוא את הטוב המסתתר מעיניו ומודדה לה', ה' עונה לו בכך שהוא ייטיב לו בכפלים, כדי שייכל לומר טוב ושוב "הודו לה' כי טוב".

וכשפאדם מחזק את עצמו ואומר: 'אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה', ה' עונה לו בכך שפאיר לו את פניו ויראה שמה שהיה נדמה לו שהוא לא מצליח, באותה אכן ש'מאסו הבונים', ותהפך לישועה ויעשה "לראש פנה", הינו שהשפלות לישועה לו תעמד לו להיות ראי לזכות למעלות טובות ולהתשב "אש" וראשו לזכרים שפקדשה, מפני שהשפלות שיהיה לו קבועה נפשיו עניה להיות מצנע בפ'פנה' גם בהיותו 'ראש'.

תז"ל (יומא עב) לומדים מהפסוק שנגמור על ארון הברית: 'ועשית עליו זר זהב סביב'. שתלמיד חכם צריך להיות 'תוכו כפרו'. ונשאלת השאלה, מדוע לא אגמור תז"ל שצריך שיהיה 'פרו כתוכו', כמו שמשמע מהפסוק שעושים זר נאה לארון שיש בו את לוחות הברית, שמשמע מפה שגם תלמיד חכם שיש בתוכו בראת שמים, צריך לעשות 'ל'ברו' - לחיצוניותו, בגד המפתאים ל'ראת השמים שבתוכו?

שיחה ברו כתוכו...

יש לבאר, שטבע האדם שהוא מחפה על עצמו ומסתיר את חסרונותיו מעיני הבריות לובש בגדים של ראי ה', גם אם בלבו אינו ראי ה' כראוי, ועל פן בחרו תז"ל לומר שיהיה 'תוכו כפרו', כדי שכל אדם ילמד מזה להסתות את תוף לבו להיות ירא ה', כמו שבלבושו הוא לובש בגדים של ראי ה', ולא אמרו שיהיה 'פרו כתוכו', כי אם היו אומרים פן, המון העם היו באים מפה ליד מכשול, שהיו מטים גם את לבושם להיות קלבוש של חסרי

הילדים את החסרונות ואת החלשות שראים זהו זה, אלא ידחו זאת לאחר מכן כשיהיו לבדם, ובהם כשההורים נותנים מעמד חשוב זה לזה, והאיש אומר על אשתו 'אשת חיל' ומשבח לפני ילדיו, על ידי כך הילדים מרגישים בני מלכים והם גדלים עם נפש בריאה ורחוקה כראוי.

'במסכתא' שגם אדם שלא זכה לשבת באהלה של תורה והוא טרוד להביא פרנסה לביתו, בכל זאת יקבע עתים לתורה וכן יקבע זמן של כמה דקות לעסק בתורה בביתו כשהוא עם ילדיו, ובכך יראה לילדיו שהוא בן תורה ונתנה להם דגמה טובה ממנו לעסק גם הם בתורה ובריאת שמים.

'בפירושא' ש'אדם יודה לה' על כך שזכה להתחתן ולקבל מצות 'פריה ורביה' ויודה לה' תמיד על ילדיו, ויורה לומר להם דברי שבח על המעלות שיש בהם, גם אם בלבו יש לו טענות עליהם, ואם צריך להוכיח אותם, יזהר להוכיחם רק בסתר, באופן שלא יתבישו, ובהם ילמדו ממנו את המדות הטובות הללו שלא לבייש את הבריות, אלא להזהר בכבודם.

יראת שמים, מניין שבלבם אין מספיק יראת שמים, ומזה גם ילדיהם, שלעניינם נפר הלבוש החיצוני, היו נוחלים חנוך קלוקל.

ולעמדת זאת, אדם שבתוכו הוא ירא שמים ובעל מדות טובות וחדוד אמונה תמימה בה', עליו אפסר לומר שיהיה 'פרו כתוכו', כלומר, שיוציא את האמונה שלו ואת טוב לבו כלפי חוץ, שיהיו נכרים גם בלבושו, שיהיה קלוקל ראי ה' ולא יזלזל בערכו ללבש בגדים קלוקלים והתנהג כזולים.

אבא ואמא כמלך בתפארתו

ולפי האמור, יש לבאר את דברי הגמרא (ב"מ כג) שאומרת שישנם שלשה דברים שאדם יכול לשנות בהם מן האמת, ב'מסכתא, ב'פירושא וב'אושפיזא'. שנגרף לבאר את שלשת הדברים הללו כך:

'ב'אושפיזא': שאדם יעשה את ביתו כמו אושפיזא - בית הארחה, ששם מקבצים את כל מי שנגנס ומחשיבים אותו כמלך, כך האיש והאשה יתנהגו זה כלפי זה כמלכים, ולא יקריזו בקול רם ולפני

בביתו ולאחר מכן יהודים טובים נתנו לי את ביתם להתארך בו.

כמוכן הטלטלה הזאת קשה, אך היא מלגה בשמחה גדולה והודאה עצומה לה' שהציל אותנו שלא נזקנו מהמפלת הקשה הזו וכן שה' ברחמיו סבב שבאותה שעה בני לא היו בבית, כך שהם לא יחדו מהמחזה שהיה מבהיל מאד.

המעשה הזה נתן לי להבין שהיו אמורות לבוא עלינו גזרות רעות ח"ו, גם אם הייתי עובר להתגורר ברוחק מהכולל בבניו החדש, אלא שבעת, בזכות עסק התורה ביראת שמים עם החברותא שבשביילי נשארתי לגור בדירה זו, היא עמדה לי להציל אותי ואת בני ביתי מנזקים בבראות הגוף והנפש.

א. כ. בני ברק

המשך מתיקות הניסים

אך אעשה זאת, וחפשי עצה עבורו בבהילות רבה, ואז בסיעתא דשמיא, הגיע אחד הפועלים והניח קרש מדלת הבית של הבחורים עד לקצה המטבח, כך שהקרש עמד באויר, תוך כדי שהוא נשען על פתח הבית ועל קצה המטבח, מיד עליתי על הקרש, נכנסתי לשרותים הצמודים למטבח, אחותי חזק בקי והושטתי את ידי לבחור.

הבחור אחז בכל כחו ביד שלי, התקדם בזהירות לעבר הקרש, ואט אט הצליח לצאת מבית המפלת...

עד מהרה הגיעו למקום אנשי פקוח שפנו אותי מהבית ונתנו צו הריסה לכל הבנין, בטענה שכל הבנין בנוי באופן לא בטוחותי. גיסי שיחה ארח אותי בשבת

אטמתי וגם בעקתי!

בשם שעלינו להזהר מאד מלהכניס מאכלים אסורים לפינוי שהם מטמאים את הלב (יומא טז). כך עלינו להזהר מאד מלהוציא מפינו מילות גנאי או דבורים הפשפילים כלפי האלת, כידי שלא לטמטם את לבו של האלת, שכן מוכח מהמצוות, שפאשר אדם משפיל את חברו, הוא גורם לו חסר בשחור עצמי ובכך הוא מאבד את פרשנותו ויחזותו ושוב לבו נחסם מלהועיל, ובדרך כלל מהמת פן אותו אדם שהשפילו, חוזר וכועס עליו ומשפילו שוב על כך שהוא לא מועיל כרצונו, ואינו מבין שהוא בעצמו גרם לו זאת בהשפלות שהשפילו, שדבקה אטם את לבו.

יהודים מתוקים

- א. מי הוא הפולקאף שעזר לך מיילדתך וראית אותו בעיניך?
ב. אילו מלאכים נמצאים בתוך המלאכים שלנו?
ג. מה קולמדים אותנו המלאכים שמליוזים אותנו כליל שבת לבית?
ד. מה היה סוד הצלחתו של דוד מלכנו?
ה. האם טוב להסתיר את החסרונות ומדיע?

התשובות מונחות בתוכן גליון זה. ניתן לשלוח את התשובות לכתובת האי-מייל: 7885595@gmail.com או בהודעה קולית בקו 'קול מתיקות': 073-313-4395. בצירוף שם כתובת וטלפון. | הזוכה מפרשת בהר: משפחת רייזמן, בית שמש.

בתמונה: הריסה במטבח. מימין ניכר הקרש שעליו צעד בעל המעשה כדי להציל נפש מישראל.